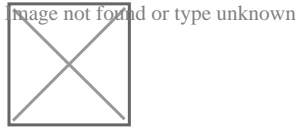

Απόστολος Βαρνάβας: Ο πνευματικός μας ως χριστιανών ονοματοθέτης (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο Απόστολος Βαρνάβας, ο αδελφός της Μαρίας, της μητέρας του Ευαγγελιστή Μάρκου, υπήρξε σκεύος της εκλογής του Παρακλήτου Πνεύματος, σέμνωμα της πίστεως και καύχημα της Εκκλησίας της Κύπρου. Υπήρξε ο πρώτος των «εβδομήκοντα» αποστόλων και ισοστάσιος των δώδεκα μαθητών του Χριστού, ο οποίος είχε προσωπική εμπειρία της ζωής και της διδασκαλίας του ταπεινού Ναζωραίου, αφού τον είχε συναντήσει αρκετές φορές και είχε συνομιλήσει μαζί του στο σπίτι της αδελφής του.

Ο θεόπνευστος ιδρυτής και πολιούχος της Εκκλησίας της Κύπρου, γόνος αυτής της μεγαλονήσου, προερχόταν από οικογένεια Ιουδαϊκή και Ιερατική και, καθώς αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων, υπήρξε «ανήρ αγαθός και πλήρης Πνεύματος Αγίου και πίστεως»[1]. Η φράση αυτή αποτελεί την ωραιότερη σύσταση του Λουκά για το Βαρνάβα, σύσταση που τον καθιστά υπέρτερο των ανθρώπων και ισοστάσιο των Αγγέλων. Σύσταση που τον σφραγίζει με γήινο και ουράνιο μελάνι.

Οι Άγιοι Απόστολοι ονόμασαν το κλέος της Κυπριακής Εκκλησίας και τον θεόπνευστο κήρυκα της οικουμένης, τον ονοματοδότην των Χριστιανών, Βαρνάβα, που σημαίνει «υιός της παρηγορίας», αντί Ιωσήφ, που ήταν το όνομά του, για την ηθική και υλική συνεισφορά του στο αποστολικό έργο. Αναφέρεται ότι ο Βαρνάβας επώλησε ένα κτήμα του και τα χρήματα τα παρέδωσε στους Αποστόλους, για να βοηθηθούν στο έργο τους[2]. Ο απόστολος Βαρνάβας είχε προικισθεί από το Θεό με το χάρισμα της προσεγγίσεως των ανθρώπων και της ικανότητός του με σωστά επιχειρήματα να τους πείθει να μένουν προσκολλημένοι στην ορθή του Χριστού πίστη, καθώς πάλι αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων: «Παρεκάλει πάντας τη προθέσει της καρδιάς προσμένειν τω Κυρίω»[3]. Με τα χαρίσματα που είχε ο Απόστολος Βαρνάβας διέβλεψε ότι ο λόγος του Ευαγγελίου δεν έπρεπε να περιορίζεται στην Ιερουσαλήμ, ούτε στην Παλαιστίνη, ούτε ακόμα στην Αντιόχεια, ούτε, βεβαίως, μόνο μεταξύ των Ιουδαίων. Το Ευαγγέλιο έπρεπε να λάβει την

οικουμενική του διάσταση. Διέκρινε με πεποίθηση, ότι το πρόσωπο που θα μπορούσε να ανταποκριθεί σε αυτή την αποστολή ήταν ο Απόστολος Παύλος. Γι' αυτό και τον επισκέφθηκε στην Ταρσό και τον οδήγησε στην Αντιόχεια, με σκοπό να συνεργασθούν ιεραποστολικά, για τη διάδοση του Ευαγγελίου.

Πράγματι Παύλος και Βαρνάβας εργάσθηκαν μαζί στην Αντιόχεια για έναν ολόκληρο χρόνο και μετέστρεψαν στην πίστη του Χριστού πλήθη κόσμου. Δεν έμειναν, όμως, μόνο στην Αντιόχεια, αλλά περιόδευσαν και σε πολλές άλλες περιοχές, όπως στην Κύπρο και στη Μικρά Ασία. Η Αντιόχεια υπήρξε η πρώτη πόλη που οι πιστοί, μέλη της Εκκλησίας του Χριστού, την εποχή που κήρυττε ο Απόστολος Βαρνάβας έλαβαν για πρώτη φορά το όνομα «Χριστιανοί». Άρα ανάδοχός μας στην επωνυμία της πίστεώς μας είναι αυτός ο «υιός της παρακλήσεως».

Μετά την Αντιόχεια, τη βάση της αποστολικής δράσεώς του, στην οποία υπήρχε ανθούσα χριστιανική Εκκλησία, ο Βαρνάβας, ο ακάματος συνεργάτης του αποστόλου Παύλου, μαζί με τον ανηψιό του Μάρκο, ήλθαν στην πατρίδα του, τη Σαλαμίνα της Κύπρου, «εκπεμφθέντες υπό του πνεύματος του αγίου» και «γενόμενοι εν Σαλαμίνοι κατήγγελλον τον λόγον του Θεού εν ταίς συναγωγαίς των Ιουδαίων»[4]. Πλούσιος σε χάρη και αγάπη ο εκλεκτός Βαρνάβας, θέλησε να εκχριστιανίσει την πατρίδα του γνωρίζοντας το μεγαλείο της χριστιανικής πίστεως και την αλήθεια της θείας διδασκαλίας, της οποίας υπήρξε αυτήκοος. Μετά την περιοδεία τους οι Άγιοι Αποστόλοι στην Κύπρο και την ίδρυση της τοπικής εκεί Εκκλησίας χειροτονώντας πρεσβύτερο τον αδελφό του Αριστόβουλο και το φίλο του Αριστίωνα καθώς και τον τετραήμερο φίλο του Χριστού Λάζαρο επίσκοπο Κιτίου και τον Ηρακλείδιο, επίσκοπο Ταμασού, συνέχισαν το έργο του ευαγγελισμού των ψυχών στην Πέργη, την Αντιόχεια της Πισιδίας, το Ικόνιο, τη Λύστρα, τη Δέρβη της Λυκαονίας και την Αττάλεια, για να επανακάμψουν στην Αντιόχεια της Συρίας, όπου έμειναν για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Στην Αντιόχεια, όμως, εκείνη την εποχή είχαν ανακύψει διαφωνίες μεταξύ των χριστιανών και των Ιουδαίων, γεγονός που ανάγκασε τους Αποστόλους να φύγουν για τα Ιεροσόλυμα, όπου πήραν μέρος στην πρώτη αποστολική σύνοδο ως αντιπρόσωποι της Εκκλησίας της Αντιοχείας[5]. Όταν μετά τη λήξη των εργασιών της συνόδου ήλθαν πάλι στην Αντιόχεια, ο Απόστολος Παύλος πρότεινε στο Βαρνάβα να τον ακολουθήσει στη δεύτερη αποστολική του περιοδεία. Αυτός τότε έθεσε ως όρο να τους ακολουθήσει και ο ανηψιός του Μάρκος. Στην απαίτηση αυτή του Βαρνάβα δε συγκατένευσε ο Παύλος και χωρίστηκαν οι δρόμοι τους. Ο Βαρνάβας μαζί με τον Μάρκο ήλθαν στην Κύπρο, όπου συνέχισαν τη διάδοση του Ευαγγελίου της αγάπης και μάλιστα ο «υιός της παρακλήσεως» αξιώθηκε

θαυματουργικού χαρίσματος, καθώς φαίνεται από την ίαση στον Κορμακίτη του μετέπειτα αποστολικού άνδρα, Αγίου Τίμωνα, και χρημάτισε και πρώτος επίσκοπός της. Για την αποστολική του δράση και την αγάπη του στο Θεάνθρωπο Ιησού ο Βαρνάβας πέθανε μαρτυρικά στην πατρίδα του Σαλαμίνα λιθοβολούμενος από τους Εβραίους το 57 μ. Χ. και ετάφη σ' αυτήν.

Δεν έπαψε, όμως, και μετά το θάνατό του ο Απόστολος Βαρνάβας να ενδιαφέρεται για την Εκκλησία της πατρίδος του Κύπρου. Έτσι σε δύσκολες ημέρες, το 478 μ. Χ., όταν κλυδωνιζόταν η κυπριακή Εκκλησία από τον επίβουλο του αυτοδιοικήτου της Αρχιεπίσκοπο Αντιοχείας Πέτρο τον Κναφέα, κατά θαυμαστό τρόπο ο Απόστολος Βαρνάβας παρουσιάσθηκε στον Αρχιεπίσκοπο Σαλαμίνας Ανθέμιο και του υπέδειξε τον τόπο της ταφής του, που είχε με την πάροδο των αιώνων ξεχαστεί. Σε αυτό τον τόπο, όπου κάτω από μία χαρουπιά γίνονταν θεραπείες αρρώστων και ονομαζόταν τόπος της ίασεως, πήγασε το φως της Ορθοδοξίας, το φως της Αναστάσεως, η δόξα της Εκκλησίας της Κύπρου. Μάλιστα του είπε ότι θα βρεί το λείψανό του να κρατεί εμπρός στο στήθος του το Ευαγγέλιο του Ματθαίου. Ο Ανθέμιος πράγματι πράττοντας, όπως ο Απόστολος του υπέδειξε, ανέσυρε από τις λαγώνες της γης το ιερό λείψανο του Αποστόλου Βαρνάβα και το ιερό Ευαγγέλιο του Ματθαίου. Το τελευταίο προσέφερε στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου Ζήνωνα, ο οποίος ως αντίδωρο παραχώρησε στον εκάστοτε αρχιεπίσκοπο Κύπρου τα τρία γνωστά αυτοκρατορικά προνόμια, δηλαδή την υπογραφή με κόκκινο μελάνι, την ένδυσή του με πορφυρό μανδύα κατά τις ιεροτελεστίες και την παραχώρηση να κρατά αυτοκρατορικό σκήπτρο, αντί της επισκοπικής ράβδου.

Παραπλεύρως του τάφου του αποστόλου Βαρνάβα ιδρύθηκε περίδοξο Μοναστήρι, το οποίο διά μέσου των αιώνων, όπως και ο τάφος του, αναδείχθηκαν ποταμοί αστείρευτοι θαυμάτων και η ζωντανή μαρτυρία της αποστολικότητας της Εκκλησίας της Κύπρου.

Το Μοναστήρι εδώ και τριανταεννέα χρόνια βρίσκεται εγκαταλελειμμένο στα χέρια του Τούρκου κατακτητή. Τα καντήλια του έσβησαν και οι ιερές υμνωδίες των μοναχών δεν ακούγονται πλέον. Ο ιερός τάφος του Αποστόλου και «γενναίου μάρτυρος» Βαρνάβα σκοτείνιασε και ο Ναός της Μονής έγινε μουσείο.

Πιστεύουμε, όμως, ότι σύντομα θα ανατείλει και τη χρυσαυγή της ελευθέρωσης και αποδόσεώς τους στο ευσεβές πλήρωμα της Εκκλησίας της Κύπρου μας. Αυτή τη χρυσαυγή ανέμενε καρτερικά και ο Ηγούμενος της Μονής, ο πολίος πνευματικός Γέροντας Γαβριήλ, ο οποίος μετέστη «εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωάν. ε' 24) στις 5 Δεκεμβρίου του 2013.

[1] Πράξ. ια' 24

[2] Πράξ. δ' 37

[3] Πράξ. ια' 23

[4] Πράξ. ιγ' 4-5

[5] Πράξ. ιε' 1-30